

Μια προσωπική εμπειρία από το παρελθόν

Επειδή το παρελθόν καθορίζει το παρόν και το μέλλον.

Ήταν αρκετά χρόνια πριν, μπορεί και δεκαπέντε. Σε μια επίσκεψη στην Ι.Ω.Α. στην Νυρεμβέργη (διεθνή έκθεση κυνηγίου, όπλων, κλπ.), θυμάμαι λοιπόν, έχοντας περιδιαβεί τα περίπτερα διαφόρων χωρών, και ψάχνοντας για ένα καλό κομμάτι καρυδιάς για ένα όπλο που έφτιαχνα, να βρεθώ στην περιοχή με τα διάφορα Τουρκικά περίπτερα. Τότε, το 80% περίπου ήταν έμποροι Καυκάσιας καρυδιάς (ήταν και τρία ή τέσσερα ίσως, εργοστάσια που κατασκεύαζαν κάποια άθλια κυνηγετικά όπλα).

Όταν ξαφνικά βρέθηκα λοιπόν μπροστά σε ένα περίπτερο που είχε κάννες (σωλήνες) για λειόκανα κυνηγετικά. Γεμάτος περιέργεια πήρα στα χέρια μου δυο, τρεις κάννες και τις περιεργαζόμουν προσεκτικά. Η ποιότητα τους άψογη (ίσως και να έκανα κάποιο μορφασμό επιδοκμασίας). Μέσα στο περίπτερο δυο νεαρά παιδιά, ήταν δεν ήταν τριαντάρηδες. Σηκώθηκαν και με πλησίασαν:

“Βλέπω ξέρετε από κάννες”, μου λέει ο ένας, σε αρκετά καλά αγγλικά.

“Ναι” χαμογελάω, “γνωρίζω λίγο”.

Βλέπουν το ταμπελάκι που κρεμόταν στο πουκάμισο.

“Ααα” μου λένε “Unanistan”. Χαμόγελα. Χειραψίες. “Κάθισε”.

Κερνάνε λουκούμια και κρύο νερό. Πιάνουμε την κουβέντα. Μου συστήνονται, είναι μηχανολόγοι και οι δυο. “Συνάδελφοι” τους λέω, και αρχίζουμε να ανταλλάζουμε ιστορίες, πως, που, γιατί, κλπ. Τους συχαίρω καταρχάς για την εξαιρετική ποιότητα των καννών τους και δείχνουν ιδιαίτερα κολακευμένοι. Με ρωτάνε για την οπλοβιομηχανία στην Ελλάδα. Ντρέπομαι, τι να τους πω? Τους ρωτάω με τη σειρά μου.

“Καλά βρε παιδιά, τόσο νεαροί εσείς, που μπορέσατε να βρείτε τα κεφάλαια για μια τέτοια επένδυση?” (Εγώ βέβαια γνωρίζοντας grosso modo το ποσόν).

Με κοιτούσαν έκπληκτοι, λες και ρώταγα κάτι τρελό. “Μα από το κράτος φυσικά, από την κυβέρνηση”.

“Καλά, όλα?”.

“Βέβαια όλα, και το οικόπεδο και τα πάντα”.

Ξαναρωτάω εγώ ο αφελής Έλλην. “καλά γιατί τόσο γενναιόδωρο το κράτος σας, σε μια τέτοια ιδιωτικού είδους εμπορική επένδυση?”.

Με κοιτούν με περισσότερη απορία και με ίσως ένα ίχνος αποδοκμασίας (μα καλά, εμείς καταλάβαμε ότι ξέρει από όπλα...). “Φυσικά, γιατί όπως γνωρίζετε η τεχνολογία είναι η ίδια και με μικρές αλλαγές στη γραμμή παραγωγής όταν

χρειαστεί μπορούμε να βγάλουμε άλλες κάννες για την πολεμική μας βιομηχανία...”. Οπωσδήποτε το γνώριζα αυτό, αλλά δεν περίμενα να το ακούσω τόσο ωμά. Η στιχομυθία αυτή έγινε ΑΚΡΙΒΩΣ έτσι όπως σας την περιγράφω, επί λέξει. “Καλά” μου λένε “εσάς δεν κάνουν το ίδιο στη χώρα σας?” “όχι” τους απαντώ. Πως να μπορέσεις να εξηγήσεις σε κάποιον το ανεξήγητο?

Την εποχή εκείνη κάτι φτιάχναμε ακόμα σαν πολεμική βιομηχανία στην Ελλάδα. Με τα χρόνια , σιγά, σιγά κατορθώσαμε το ακατόρθωτο. Ούτε μολυβάκια για αεροβόλα δεν κατασκευάζουμε. Γιατί? Γιατί όταν κατασκευάζεις κάτι και δεν το εισάγεις από τους “φίλους” σου και συμμάχους, δεν υπάρχουν μεσάζοντες, μίζες, πολιτικοί και τα λοιπά γνωστά. Καζάν, καζάν για τους λίγους δικούς μας από τη μια μεριά και τους ξένους “προμηθευτές” από την άλλη.

Στο διάστημα αυτό τι έκανε η Τουρκία? Το ακριβώς αντίθετο. Τεράστιες επενδύσεις στην πολεμική της βιομηχανία. Σε όλους τους τομείς. Αυτός είναι ο λόγος (κάτι που κανείς δεν λέει από τους εμβριθείς ειδικούς και πολιτικούς της τηλεόρασης) που τώρα, δοθείσης και της συγκύριας για τις πηγές ενέργειας, η Τουρκία αποφάσισε να κεφαλαιοποιήσει τελικά τα ΚΕΡΔΗ από τις επενδύσεις της. Τόσο απλά.

Όπως κανένας επενδυτής, καπιταλιστής δεν είναι τρελός να κάνει μια επένδυση αν στο τέλος της μέρας δεν υπάρχει κέρδος, έτσι ακριβώς και τα κράτη (βλέπε Αμερική). Μόνο που εδώ το κέρδος είναι ξένα εδάφη και ξένες πηγές ενέργειας. Η ίδια πάντα συνταγή. Ότι έκανε ακριβώς ο Χίτλερ στον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο.

Ερχόμαστε τώρα εμείς, όπως πάντα, Επιμηθείς τρέχοντας πάντα πίσω από τα γεγονότα, να προφτάσουμε. Μακάρι να μπορέσουμε να τα καταφέρουμε. Πόσο όμως αλλιώτικα θα ήταν τα πράγματα, ΑΝ, λέω αν, είχαμε και εμείς πραγματικούς πατριώτες ηγέτες?